

δεῖς ὄγκους; ἢ μήπως καὶ σήμερον δὲν φέρουσιν ὑπερφηφάνως τὴν περίφημον οὐράν, τὴν οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον ἔχουσαν; Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὰ χειρόκτια.

Ἡ ὕλη ἐκ τῆς ὁποίας ταῦτα κατασκευάζονται εἶναι ὁ βάρβαξ, τὸ λίνον, ἢ μέταξα καὶ τὰ δέρματα τῆς δορκάδος, τοῦ ἐριφίου, τοῦ προβάτου, τοῦ κυνὸς καὶ τῆς γαλῆς. Εἰς ἐπίμετρον ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Καναδικῇ ὅτι τὸ δέριμα μεγάλουτινος ἰχθύος ὀξυρύγχου, κοινοτάτου εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, εἶναι καταλληλότερον εἰς κατασκευὴν χειροκτίων, καὶ συνέστη ἤδη καὶ ἐταιρία πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς πολυτιμοῦ ἀνακαλύψεως. Ὡστε ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαιροῦσθαι νὰ εὐρισκόμεθα εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἰχθύων, ἐκτὸς ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ἀποφορᾶς ἀποσκορακισθῇ ἡ νέα ἀνακάλυψις.

Θ. Ν. Φ.

ΕΙΣ ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἐνας Σουλτάνος μίαν φορὰν ἠθέλησε νὰ περιηγηθῇ τὸ βασίλειόν του, νὰ μάθῃ τὰ διάφορα ἦθη τῶν ὑπηκόων του, καὶ νὰ τοὺς διοικῇ ὅπως πρέπει. Οἱ αὐλικοὶ του ἐναντιόνοντο εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν παρασταίνοντές του ὅτι εἶναι ἄμαθος εἰς ταῖς κακοπάθειαις καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξειδίου. Ὁ Σουλτάνος ἐπέμνε. Τότε ἕνας γέρος Φοῦρκος, μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, εἶπε τοῦ Σουλτάνου: Εἶναι τρόπος νὰ περιηγηθῆς καὶ νὰ μάθῃς τὰ ἦθη τῶν ὑπηκόων σου χωρὶς νὰ ταξειδεύσῃς· κάμε νὰ σοῦ φτιάσουν τσατήρια ὅπου ὄλα, ἀπὸ τὸ χῶμα ἕως τὰ ξύλα ὅπου ἔχουν νὰ τὸ σκεπάζουν, νὰ ἦναι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς· κοιμᾶσαι ἐπειτα εἰς καθένα ἀπὸ αὐτὰ μίαν νύκτα, καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου θὰ σοῦ παρουσιασθῇ ὁ τόπος ἀπ' ὅπου εἶναι τὸ τσατήρι μὲ τοὺς κατοίκους του καὶ μὲ τὰ ἔργα ὅπου συνειθίζουσιν, καὶ ἔτσι ἡμπορεῖ νὰ μάθῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς, χωρὶς νὰ κακοπάθῃς ταξειδεύοντας. Ὁ Σουλτάνος ἐκαταπέσθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέρου, καὶ ἔκαμε καὶ τοῦ ἔφτιασαν τσατήρια ὅπως ὁ γέρος τοῦ εἶχε παραστήσει. Τοῦ ἔφτιασαν τσατήρια ἀπὸ κερσετῆς τῆς Ροῦμελης, ἄλλο ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, ἄλλο ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλο ἀπὸ τοῦ Μωρέως, καὶ εἰς καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἐκοιμήθη μίαν νύκτα. Κοιμώμενος εἰς τὸ τσατήρι τῆς Ροῦμελης εἶδε πολέμους, ἄτια νὰ χλιμιντροῦνε. Ἐκοιμήθη εἰς τὸ τσατήρι τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐκοιμήθη γλυκὰ ὡσάν νὰ πῖν ἀφιόνι. Ἐκοιμήθη εἰς ἐκεῖνο τῆς Αἰγύπτου καὶ εἶδε τὸ Νεῖλο νὰ χύνη πλημμύρα θησαυροῦ, ἀλλὰ πλούτη τυφλά. Ἐκοιμήθη καὶ εἰς τὸ τσατήρι τοῦ Μωρέως, καὶ εἶδε τρεῖς χιλιάδες διακόλους μὲ δαυλοὺς ἀναμένους στὸ χέρι νὰ τρέχουν καὶ νὰ κάνουν ταραχὴ ἀνυπόφερτη.¹

1. Ἦρητὰ τοῦ Γέρο-Κολοκοτρώνη.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

(Πρώτη τοῦ ἔτους.)

* Ἐ σεις, ὅπου σκορπίζετε τὰ πλούτη 'ς τὸν ἀέρα!
Τὸ χέρι σας τὸ ἄπονο καὶ ἄστω 'ξαπλώστε,
Καὶ δώστε καὶ 'ς τὸν ἄρρωστο καὶ 'ς τὴν πτωχὴ μητέρα...
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί! ἐλεημοσύνη δώστε!
Ποῖος λέγει, ποῖος, ὅτι αὐτὰ ποῦ τώρα σεις πετάτε,
Εἶναι 'δικά σας; . . . Δύστυχοι! αὐτὸ ποῦ περισσεύει
Εἶναι τῆς χήρας, τ' ὄρφανου, καὶ μὴ τὰ σπαταλάτε...
'Ὅποιος τὰ πλούτη του σκορπᾷ, ἀπ' τοὺς πτωχοὺς τὰ κλέβει!
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί! ἀδελφίαι, ἐλεημοσύνη!
'Αἶγο ψωμί γιὰ τὸ φτωχὸ καὶ 'λίγη καλωσύνη!

Συλλογισθετε, εἰς αὐτὴν τὴν ὥρα γυμνωμένα
Πόσα παιδάκια κρούουνε, πόσα μικρὰ πενοῦνε!
Πόσα δὲν ἔχουνε γιὰτρὸ καὶ γιὰτρικὸ κανένα!
'Αλλοίμονο εἰς ταῖς καρδίαις ποῦ σήμερα γελοῦνε...
'Αχ! δώσετ' ἕνα φέρεμα 'ς τὸν γέροντα ποῦ κρούνει,
'Αἶγο ψωμί μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο 'ς τὸν ξένο,
'Ἐνα βραδὶ εἰς τὸν τυφλὸ ποῦ 'ς τὸ σκοτάδι λυόνει,
Κ' ἕνα παινίδι 'ς τὸ παιδί τὸ παραπονεμένο! . . .
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί! ἀδελφίαι, ἐλεημοσύνη!
Χαρὰ 'ς ἐκεῖνη τὴν καρδίαν ποῦ τὸ ψωμάκι δίνει!

Συλλογισθετε, εἰς αὐτὴν τὴν ἴδια ὥρα πόσοι,
Χωρὶς νὰ θέλουν, τὸ κακὸ 'ς τὸ νοῦ τους μελετᾶνε...
Τί εὐκόλα ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς γλυτώσῃ
Μ' αὐτὰ ὅπου τὰ χέρια σας εἶδ' κ' ἐκεῖ πετᾶνε! . . .
Πόσα κορίττ' ἀγγελικὰ τὴν ὄρ' αὐτὴ μὲ τρόμο,
Γεμάτα φρίκη κ' ἐντροπὴ ὡσάν ἀρνὶα νοιασμένα,
'Σ τῆς ἀμαρτίας κλαίοντας πηγαίνουνε τὸν δρόμο,
Γιὰτί δὲν ἔχουν τὸ ψωμί τῆς μάνας τὰ καυμένα! . . .
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί! ἀδελφίαι, ἐλεημοσύνη!
Χαρίσετέ τους τὴν τιμὴν πρὶν τὸ κακὸ νὰ γίνῃ....

Τὰ ἐλαφρὰ μεταξωτὰ καὶ τὸ παραγαριτάρι,
'Ὅπου ὁ πλοῦτος σήμερα καὶ ἡ σπατάλη δίνει,
Δὲν ἔχουν τόσην εὐμορφίαν, δὲν ἔχουν τόσην χάριν,
Δὲν εἶναι εὐμορφώτερα ἀπ' τὴν ἐλεημοσύνην!
Πόσοι χαρίζουν σήμερα 'ς ἀνθρώπους ποῦ μισοῦνε
Γιὰ νὰ φαντάξουν μοναχὰ καὶ νὰ φανοῦνε μόνο,
Καὶ τὰ φτωχὰ τ' ἀδελφίαι τους ἀφίνουν νὰ χαλοῦνε!
Αὐτοὶ νὰ μὴ γελᾶσσουν εἰς τὸν καινούριον χρόνον...
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί! ἀδελφίαι, ἐλεημοσύνη!
Πολλὰ χαρίζει ὁ Θεὸς 'ς ἐκεῖνον ὅπου δίνει!

ΑΧΙΛΑΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΧ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Κατὰ τῆς ἀδικίας ἀντίταττε ὑπομονὴν,
ὡς ἐνδυμα κατὰ τοῦ ψύχους· βαρύτερον ἀδικού-
μενος, ὀπλίξου διὰ περισσοτέρας ὑπομονῆς, ὡς
ἐνδύσαι διὰ βαρύτερου ἐνδύματος ὁσάκις αὐ-
ξάνει τὸ ψύχος. (Léonard de Vinci).

* * Μεταξὺ προτερήματος καὶ ἐλαττώματος,
πλὴν τῶν ἄλλων, ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξῆς διαφορὰ,
τὸ προτέρημα ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ παρατη-
ρητοῦ, τὸ ἐλάττωμα προσβάλλει τοῦ τυχόντος
τὸ βλέμμα. (Petit-Senn).

* * Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν πρέπει οὔτε ὅ-
λας αὐτοῦ τὰς πράξεις νὰ δικαιολογῇ, οὔτε ὄλα
τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἰδίου του
συμφέροντος νὰ ἐξετάξῃ, οὐδ' ἀκαταπαύστως ἐπὶ
ἑαυτοῦ τὸ βλέμμα του νὰ προσηλόνῃ. (J. P.
Richter).

* * Τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ κρίνωμεν οὐ μόνον
ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν διμιλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ
τρόπου καθ' ὃν σιωπᾷ.